

Με τους Τούρκους που άπεκάλυψαν διηγή την άρειαν άνθελληνική ψυχή των, επ' εοκάριο του Κυπριακού ζήτηματος, πρέπει να ξεκαθαρίσωμε τους λογαριασμούς μας. Και να τους υπολογίζωμε ως έχθρους μας όπως ακριβώς τους Βουλγάρους και τους Άλβανούς.

Έτος Ιον. Αριθ. 42

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚ. ΑΝΔΡΟΥΔΑΚΗΣ
Γραφείον ΤΟΜΠΑΖΗ 14, Τηλέφωνον αριθ. 7
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Έσωτερικόν Έτησια Δραχμ. 30.000
Έσωτερικόν Δολ. 10.-
Διά νομικά πρόσωπα, Τραπεζάς και έπιχειρήσεις, Έτησια συνδρομή Δραχμ. 60.000
Διευθυντής Τυπογραφείου
Ε.Μ. ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ
ΡΕΘΥΜΝΟΝ 26 Δεκεμβρίου 1949

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΧΡΟΝΟΣ

ΓΕΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ —ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ— ΟΙ ΤΕΡΤΑΤΟΑΥΓΟΥΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Το 1950, που περιμένεται εις τήν εξώθυραν του χρόνου, δά να εισέλθω εις τήν σκηνήν του κόσμου, με τήν εξοδον από αυτήν του 1949, δέν θ' μοιάζει δι' έτος ευτυχίας.
Η ανθρωπότης που διηρέθη εις 2 στρατοπέδα έτοιμα να άλληλοσπαράξωυν και που έφευρε τα ευχρόστερα μεσσημιάς γρήγορη αποφασιστική και κατά αγέλας, ανθρωποφαγής, έως και κατά τόν άνατέλλον έτος κρατήρη εις τήν φορέτρην τόν όπλον του ολέθρου. Άλλ' αυτό δέν σημαίνει, ότι αίνωδιώς και εν τώ μέσω μιας άδιάκοπης ανησυχίας, δέν ήμπορεί, ν' άκούσθη αίνης ή κλαγγή του πολέμου και ό θρήνος των χιρόρων.
Τό χάσμα που ήνοιχθη, εν τώ μέσω του κόσμου, είναι μέγα και δέν πρόκειται να γεφυρωθή δι' ειρηνικών μέσων. Άλλ' ούτε και ό πόλεμος θα γίνει ίκανός να δαμάση τό πάθος του ανθρώπου δια τήν ελευθερίαν, ούτε δυστυχώς πρόκειται να ταυτισθ ή φιλοσοφία περί ελευθερίας—ήτις, άλλως έννοείται από τήν Δύσιν και διαφρεστικά από τήν Ανατολήν.
Η ανθρωπότης λοιπόν θα έξαπολύση και θα δεχθί τό κύμα της καταστροφής—και ή άμειλλα μεταξύ των Κρατών θα είναι, όχι πως να ένώσουν με τήν χρυσήν γέφυραν της συνεχόσεως, τους Αχούς που ερίζουν δια να ήγεμονεύσουν του κόσμου, αλλά πώς να πνέξουν τήν αντίδρασιν εις τήν τρικυμίαν που θα έξαπολύση έναντίον του πλανήτου, ό τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, που θα μείνη γνωστός εις τήν ιστορίαν της ανθρωπότητος, ως «πόλεμος της άτομικής ενεργεας».

Το 1949 ήτο τόλον έτος από τουτέλους του πολέμου—τό όποσον, έν τουτέως, οι Αχού, άλλως μέν έξήσαν έν «συνεχεία πολέμου» όπως ή Κίνα, και ή Ελλάς, άλλως δέ, κάτω από τόν ψυχρόν πόλεμον που δέν κλονίζει όλην τήν ανθρωπότητα.
Ο κομμουνισμός όσον και άν έχασε έδαφος εις τήν Ευρώπην, έξ αίτίας κυρίως του οικονομικού πολέμου που έκαναν οι Άμερικανοί, ήπλωσε και κατέκτησε όλόκληρη τήν άχανή Κίνα, και ίσως σήμερον είναι ίσοι οι άριθμοί ισχύος των

2 Μεγάλων πολιτικών Συστημάτων.
Η ανακάλυψις της άτομικής θόμβας από τήν Ρωσίαν, καθιστά έτι μάλλον επικίνδυνον τήν πολεμικήν έσοπαλίαν των 2 Μεγάλων.
Και είναι μέν άληθές ότι τό χάσμα που ήνοιξε ό Τίτο εις τήν συνοχήν της σιδηράς κομμουνιστικής οργανώσεως, δέν είναι μικρόν, αλλά συμφωνούμεν με τους κριτικούς που προβλέπουν ότι τό κέρδος εκ της διχοστασίας είναι μάλλον προσωρινής μορφής και ότι δέν είναι καθόλου δύσκολον να φθάσωμεν εις ταχείαν επάνοδον της Γιουγκοσλαβίας εις τήν οικονομικήν της Κομμουνιστικήν, είτε δι' ανατροπής του καθεστώτος του Τίτο, είτε και δια συμπόσεως αυτού προς τήν «Μεγάλην Σοσιαλιστικήν Πατριίδα». Ο Τίτο όμως που ή άπέτέλεσι πραγματικόν κίνδυνον δια τήν Σοβιετικήν Ρωσίαν, επλήγη εν τή γενέσει του, εις όλας τās δορυφόρους χώμας και ή απομόνωσις του καθεστώτος του Τίτο μη έννοούντος να στραφή και ιδεολογικώς προς τήν Δύσιν, γίνεται καθημέραν και στενοτέρη και καθιστά προδημητικώ τήν επείθεισιν του σημερινού καθεστώτος της Γιουγκοσλαβίας ως άνεξαρτήτου και αυτόνομου.
Τό 1949 δια τήν Ελλάδα, υπήρξε έξαιρετικώς ίκανο, ποιητικόν. Και είναι μέν άληθές ότι και ούδέν προήχθη τό Έλληνικόν ζήτημα εις τόν Ο.Η.Ε. άλλ' ό Έλληνικός Στρατός απέμεινε, δια τό έρχόμενον έτος, με τά άρμα

τά των κίνδυνον της επανάλψεως του θερμοῦ πολέμου εις τήν χώραν μας.
Αί ελλογαί που πρόκειται να διεξαχθούν κατά τά μέσα του 1950, θα δώσουν εις τήν Ελλάδα τήν έκουρήσιν της οποίας έχει άνάγκη, εν ώ, όλα τά πολιτικά κήμματα που πράγματι πεστεύουν εις τήν Δημοκρατίαν, όφείλουν να έννοθουν δια να επαναφέρουν τό πύγμα της τεταρτοαυγουστιανης διατατορίας, εις τόν άξιο θρήνητον τάφον του.
Τίποτε δέν δειδει τήν έντύπωσιν ότι, τό 1950 θα είναι ειρηνικότερον του φεγγόντος. Θα διασκηδίσθη όμως τό νέρη εις τόν ορίζοντα και θα τοποθετησθ σαφότερον το δευτέρως πρόβλημα φθάνει κανείς να πιστεψή ότι, αντί του ψυχρού πολέμου που κλονίζει τα νεύρα των ανθρώπων, ένας άληθινός πόλεμος θα ωδήγησ εις τήν κυριαρχειν του κόσμου από τόν άσχυρότερον, αλλά πολύ διαστάζομεν να είπωμεν ότι μια προνομία λύσεως θα ήτο δια τόν κόσμον τό τέλος, παρ ό ή άρχή των οδών.
Και νομίζει ίσως κανείς ότι αντί της καταστροφής, που θα έκημηδύνη τήν ζωήν, ή ίσοροπία των αντιθέτων δυναμειών είναι ότι, ίσως χροιάζεται δια να ευτυχήση ή κόσμος άπό πρώτον αυτό που διευδύνον σήμερα τάς τύχας του κόσμου επείθειον ότι τίποτε δέν εμπυδίζει τά Κράτη να ζήσουν έν ειρήνην παρά τάς διαφορές, που υπάρχουν, εις τόν τρόπον της διακυυερν ή σε ως των Αχών.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ
Η ΓΕΝΗΣΙΣ
Κάθε χρόνος, ή Χριστιανική ανθρωπότης, εορτάζει τήν Γέννησιν του θείου Ναζωραίου μέσα εις μίαν άτυχοφαιραν άγάπης που σχεδόν έφθασε να περιορίζεται εις τόν στενόχωρον χώρο τής οικογενείας.
Υπάρχουν βέβαια και οι φιλόδημοι που σκέπτονται κατά ένα τρόπον και τόν «πληθισμόν» άλλ' ό «πληθισμός» αυτός σπανίως συμβαίνει να εύρισκείται έξω από τόν συγγενικόν μας κύκλον διότι σχεδόν πάντοτε ή αλλη του ανθρώπου που αισθάνεται τήν άνάγκη της έλεημοσύνης διαψά και δέν περιουσιέται νερύ να χυθί έξω από τήν αλλη.
Επίσημοι ή θρησκευτικοί, που έξοικονώως σκοπόν, τήν ανακούφιαν του πόνου, άνοιζον μάλλον τήν φαντασίαν δια να έμπευνοθον ένα φιλολογικόν σκαλάθωρα με σκοπόν—εις τόν όποσον και οι ίδιοι δέν πιστεύουν

«Όταν ζώσε ή άλλη, στο μνήμη ή Καόν. Μεταξάς, εις κατορθώση να διαφθελήσας λέεσσιν και να τόν μεταβάλλω έν έννοιαν. Αλλά, με τόν όρον Έλευθερία, έπρεπε να έννοησ τήν δουλείαν της έλευσεως μορφής, και με τόν Ακαταστάτον ή κατανοητικήν μέθοδον του ρετινθλαδου και του παύου, με τās άπολας ήναγκάσθη να ζήτωκαρναγής ύπέρ της Ας Αδρόστωι. Αλλά τής της άλλας εποχής, καρούς ή τω. Εθνική Νεολογία της οποίας ή ήγούρα (Κανελακούλι κ.λ.) άπεκάλυψαν, έπι τέλους, ως άβρωμαρά υποκειμενας κλέπτα και ίλασσάδες εις όλας του δειράτους. Δέν είναι επίστημιαστικόν, ότι ένάθ Έλληνες, κός Αχός εις τās άπολας καί τās βέρες του δια τήν άεραστωήν, ή κήρυξις του πολέμου μες όρθεα χωρίς παραπλάνα, χωρίς όπλα και με μόνον έφώδιον τήν σιδηράν καρδίαν του ήρωότατου Έλληνικού Λαού. Η Αη Αδρόστωι, άπέταψε, έτος από τήν ά, τήν φυσική ήθική αντίστασιν του Έλληνος—κατά τρώπον όστος, ή Εραρνακή, Κατοχή, έδρα έδραφας έργασμένο ή άνακαταστήσιν τόν στήν τής θθόρας και της προδοσίας. Χωρίς τήν Διατατορίαν, ή ήθική αντίστασιν του Έλληνικού, ήτο μεγαλύτερη, όπως εάν ετύδς από τών πρώτων μνηών της δουλείας, δέν ώργαυότα ή. Αντίστασις ως όπλασ κατά του κατακτηταύ άλλω και ως θόραξ δια τούς δουλοῦς, οι προδοταί ή ήραν παρυσόπεροι. Και ό μέν Ιω. Μεταξάς εσώθη, χάρις εις τό πάλωρον, εκείνους ήτο ΑΡΗΗΕΙΣ εις Αα

ρητικήν παραίτασιν «Μακρήσιν οι πτωχοί ότι αυτοί έλεηθρονται». Όμως ό φτωχός πατέρας ή ή φτωχούλα μάνα, δέν λύνου δουλοχώρας τά στήν πρόβλημα της παιγνης, με τήν θέαν αυτήν υπόσχεσιν—Και ή Μεγάλη Ημέρα τών Χριστουγένων δέν παύει να τους είναι ή Μεγάλη Ημέρα τών θρυμύτερου πόνου.
Ο άμνος του Θεού, ποιεί δια να διδάξη εις τούς ανθρώπους τήν ταπεινοφροσύνην, έφθασε να γεννηθί, μέσα εις τήν ζοστήν αλλη, ή φιλολογική αυτή ποίνα, δέν γεμίζει τό στομάχι των πεινασμένων, ούτε βέβαια, απομακρύνει τό φάσμα τών πεινας, έτω και για τή Μεγάλη αυτή Ημέρα, από τās χαϊμόσιτα τών δυστυχών. «Επειτα ή έλεημοσύνη δέν είναι χαρά, είναι συμπόνια, που πάντοτε προξενεί λίπην. Αιτίσος που έννοησεν τήν θείαν ήθικήν, δταν όμως πλησίσουν τόν «πληθισμόν» και όχι τούς φιλοσοφούντας, παρηγορούνται με τήν σκέψιν ότι ό κόσμος δια να διατηρη τήν ευρύθειαν του, πρέπει να είναι χωρισμένος εις πτωχούς και πλουσίους και ότι άκούσιος και ό Χριστός, εις τις ώρες της διδασχάς του, δέν έβουλεσε τό ζήτημα της άνοιας των τάξων, δια τού φραγγέλιου, με τό όποσον έμαστίγωσε τούς διαφθορείς του οίκου του πατρός του, αλλά με τήν παρηγο

Τήν πρωτοχρονιά του 1944, τήν περάσαμε στο Σέμλι, στρατοπέδο, της Κροατίας, πλάι στο Δούβρα, και ακριβέστερα στη σιβολή των ποταμών Δούναβη και Σάβο.
Στο στρατόπεδο αυτό, είχαμ σχεδόν πάλια σεί, γιατί βρισκόμασσε από τόν Ιούλιο του 1943. Η πρώτη άποστολή είχε φυγει για τό στρατόπεδο δουλαίας, τό Ματχάουζεν, όσο τις τελευταίες του Οκτώβρη, τών μήνων που αρχίζει να ρίχνη στη Σερβία τό πρώτο χιόνι. Βέβαια και τό στρατόπεδο του Σέμλι ήταν από άριστόν—και μόνο που δέν είχε δουλεία. Είχε όμως όλη τή φρίκ των Γερμανικών στρατοπέδων, δηλαδή τό έύλο, τό πείνα τό έκφοβιστική άσάματα και τό καθήρηνο χυποκάφδι. Δέν ήτο μικρή ή μέρα, που είχαμε παρασθή, στόν άπαρχισμόν 3 Σέρβων, που είχαν τολμήσει άποδράσασιν από τούς πιασασ τήν άπειρα του Δουναβη, πριν προφύγουν να περυσσούν ποταμό. «Η τελετή» αυτή του άπαρχισμού ήταν από τις δραματικότερες. Και αυτό

Είναι τό ωραότερο Χριστουγενιάτικο κομμάτι από τά πολλά, που ήπαμε, γύρω από τό αλιόνο θέμα της Γεννήσεως. Από τό λεπτό γραμμικό, τήν ευλαβική σκέψη, τήν λαμπρή προήλωση προς τό θεμελιώδη Γεννησ της Γέννησε, είναι γυναικάσ αυτή που έργασε—ή όποία έν τούτες βέβαια να διατηρήσιν άνονημιαν.
(Εοαγγελίζομαι όμιν χαράν μεγάλην ότι έτεχθη όμιν σήμερον οσπτήρ.
Λουκά β 10-11
Χριστούγεννα! λέξις πανέμορφη, με τή γλυκύτητα αρμονία, που τόσο εύχάριστα συγκινεί, και δέν είναι κάβη αρνηκαρία. Μέσα σου κρύβεται ή άπειρίστη Άγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο, που άποκαλύπτει από τό γεγονός της άποστολής του. Υπόσθη, για τή σωτηρία του ανθρώπου. Εκλεκτό έδαφος, στο τελευταίο, και άγαπητότερο πλαίσιο του.
Χριστούγεννα!!! που φέρνουν στό μάτια μας, τήν ύπεροχη άνωπρασασ τών γεγονότων της Εθελείμ. Η γέννησις ασ του Θείου βρρυφου; εστι ταπεινή φάνη, πηγή αιώνια, για ν' άνωλού» δυνατός, οι ταπεινοί και περιφρανημένοι, διδάγμα ύψητης, απου, διαίτητος, στας άλαζώνας και υπερηφάνειας, για τήν άρετή της ταπεινοφροσύνης. Και μέσα στην ταπεινή και άραπίτη εκφραση Θείας δυνάμεως, οι Άγγελοι που ψάλλουν τό «Δός εν Ύψιστοις Θεός και οι μάγοι που καταφθάνουν με τά δώρα τους για να προσκυνήσουν, ενώ άστρο λαμπρό τούς οδηγεί με μιά γλυκερά μαρμαρυγή. Και όλα αυτά κάθε χρόνο, και περισσότερο κοντά μας τά βλέπομε, κάθε χρόνο και περισσότερο, τά αίσθανώμασσε. Χριστούγεννα! γιορτή πανώρια, και άβραρτη που έρχεται και φέτο σε αντίθεση με τό δράμα της ανθρωπότητος, μιές ανθρωπότητος, που παραπαί, για τήν μαστιζείση άγνοια, και ή άπομακρυνσις εκείνους με τόν έρχομό του. Η νύχτα του Δεκέμβρη ήταν παγωμένη, μά ή γέννησις του Θεανθρώπου έρχυνοι με θεία φλόγα, που ζωογο

ποδ ξεπερνούσε τά όρια του τραγικού μέσα σ' αυτή τήν άτιμόσασια του θόβου που ή καρδιά του ανθρώπου γίνεται έβραρτη σαν τό γυνάλ, ή και να ύποχρεώτομε να παρκακούω θήσωμε τό άπιστευτο θέμα, από τήν ώρα που ό δήμιος ώδήγησε τά θύματά του με δεμένα τά χέρια, κάτω από τίς άγχορες και τούς πέρασσος τού βρόχου τού λαϊμού, μέχρι τή στιγμή, που τούς πήρε τό σκαμνί από τά πόδια και τά πτώματα αφαρήθηκαν στο κελύ. «Επειτα όλος αυτός ό κόσμος, τρεις χιλιάδες άνθρωποι, έγιναν μια άτελειώτη άλυσίδα. Ένας—ένας και περάσσε μπροστά από τούς κρεμασένους, που άκόμη σφάδαζαν.
Αυτές τις μέρες της πρωτοχρονιάς είχε πείσει στο στρατόπεδο έξαιθηματικόν ύψος και με τά πρωτόγονα μέσση της άπολυμάνσεως, που έπηρεσσον, μπορεί τίτηδες, είχε άνάψει τό στρατόπεδο τών κυριώτερο παράλληλά του. Ηταν τραγικό τό θέμα της «ποκομιδής» των νεκρών, μέσα στα άλλα σκουπιδιών—γυ

μνών, μελανιασμένων από τό φοβερό κρύο, που σχεδόν είχε πέσει στός 25 βαθμούς Φαρενهایت, κάτω από μηδέν κλίμα. Η μικρότερη σοδιά ήταν 18 με 20, μά στή μεγαλύτερη ένταση της άριμότητας, έφθασαν και τούς 30 και τούς 35 τήν ήμερα οί νεκροί.
Η δύναμις του στρατοπέδου ήταν γύρω τών 3.000. Οι 2.500 Σέρβη ήσαν και έμειναν στό στρατόπεδο, με πλάκι Ε, έπου, ό ύψος θέρειξ. Μέσα σ' αυτή τήν Κόλαση, τά μισά άνοβον καθώς κάτω από τό οσπτήρ τό δαδί, και οι Γερμανοί που ήζαιραν τά έκμεταλλεύματα τά χαμηλά πάθη, βασάνισαν τούς «παριζανούς» που τό περισσότερο ήσαν κομμουνιστές με τούς όπαδούς του Μιχαηλόβιτς. Στο στρατόπεδο αυτό είδασ τό φριχτό, Σέρβος νύσκοτών πατριώτη του, με τό βούδουλα και να χορεύη τραγουδώντας στο πτώμα του—καθώς σε πτώμα.
Τό «μυλόθ Φίλιππος» ήταν τό Έλληνικό περιόπτερο και ό ύψος δέν έφθασε ως εκεί. Είχαμε όμως καθημερινές μορτυρες τής φθοβής φθοβής που προέκλασε ό ύψος στο τεράστιο Σερβικό θέλαμο, και ό ψυχικός πόνο δέν πλήγωσε λιγότερο—δσω κίαν ό άσθραφός, αυτές τις δούλοφώδες, παθαίνει ύπερροφία της άτομικότητάς του.

Μέρες τώρα χιόνιζε πυκνές νυφάδες, που είχαν νύσση από λευκά, δλό κληρο τό τοπίο. Από τις στέγες, μέχρι τά γυμνά κλαδί των δέντρων και σχημά είτό έδαφος.
Ισα—ισα τήν παρεμβήν, που περιουσιέσχε στή σκληρή στήρησιν και τό φόβο, άνοιξαν οι βαριές πόρτες του στρατοπέδου να δεχτ'έν μια νέα άποστολή Κάθε νέα έξόδος «ομήρων» έχασσε νύσταν με λυπη και με χαρά. Με λύπη, που πλήθαινε ό άριθμός των δυστυχομένων. Με χαρά, που θα έφτανε μέχρι τό άδυτο της φυλακής μας, ένα φωσάκι από τόν έλευθερό κόσμο.
Αυτή τή φορά, οι νεοφερμένοι ήσαν Κρητικοί, μά πόσο μάτσοε ή καρδιά μας, σάν είδαμε, πώς άφού τούς γύμνωσαν άπ' ότι κρατούσαν ποσάθη, δέν τούς έφεραν σε μάς, όπας έκαμαν πριν από τόν τόφο, με τούς ώδήγησαν στο όπ' άρ. I μπλόκο, που, σύμφωνα με όλους τούς κανόνες της Διεθνοδής ήθικής, έπρεπε να θεωρηται «απομονωμένο» έξ άτίας που ήσαν τυφώπη κτο...
(Συνέχεια στην 2ην σελίδα)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! λέξις πανέμορφη, με τή γλυκύτητα αρμονία, που τόσο εύχάριστα συγκινεί, και δέν είναι κάβη αρνηκαρία. Μέσα σου κρύβεται ή άπειρίστη Άγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο, που άποκαλύπτει από τό γεγονός της άποστολής του. Υπόσθη, για τή σωτηρία του ανθρώπου. Εκλεκτό έδαφος, στο τελευταίο, και άγαπητότερο πλαίσιο του.
Χριστούγεννα!!! που φέρνουν στό μάτια μας, τήν ύπεροχη άνωπρασασ τών γεγονότων της Εθελείμ. Η γέννησις ασ του Θείου βρρυφου; εστι ταπεινή φάνη, πηγή αιώνια, για ν' άνωλού» δυνατός, οι ταπεινοί και περιφρανημένοι, διδάγμα ύψητης, απου, διαίτητος, στας άλαζώνας και υπερηφάνειας, για τήν άρετή της ταπεινοφροσύνης. Και μέσα στην ταπεινή και άραπίτη εκφραση Θείας δυνάμεως, οι Άγγελοι που ψάλλουν τό «Δός εν Ύψιστοις Θεός και οι μάγοι που καταφθάνουν με τά δώρα τους για να προσκυνήσουν, ενώ άστρο λαμπρό τούς οδηγεί με μιά γλυκερά μαρμαρυγή. Και όλα αυτά κάθε χρόνο, και περισσότερο κοντά μας τά βλέπομε, κάθε χρόνο και περισσότερο, τά αίσθανώμασσε. Χριστούγεννα! γιορτή πανώρια, και άβραρτη που έρχεται και φέτο σε αντίθεση με τό δράμα της ανθρωπότητος, μιές ανθρωπότητος, που παραπαί, για τήν μαστιζείση άγνοια, και ή άπομακρυνσις εκείνους με τόν έρχομό του. Η νύχτα του Δεκέμβρη ήταν παγωμένη, μά ή γέννησις του Θεανθρώπου έρχυνοι με θεία φλόγα, που ζωογο

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΟΥΖΑΣ
Είχατε ποτέ τήν περιέργεια να μάθετε ποιός ήταν ό έφευρέτης της τραπούζας; Η παραδόσις λοιπόν μάς λέει ότι τά χαρτιά έφευρέθησαν με άποκελευστικά σκοπού να διασκεδάσουν τήν τριμερή επασχολία, από τήν όποια έπασχαν ό βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος ο Ζ'. Έφευρέτης των ήταν ένας ύπομυθός του, που σκέφθηκε να τόν απογοητεύσει με τόν άπονοητό για να μην άνακαταείτασ τήν πολιτική του Κράτους.
Τό νέο αυτό παιχνίδι έφερε τόσο πολύ όχι μόνο στον βασιλέα αλλά και στους άυλικούς του άστε σιγά—σιγά διαδόθηκε σ' όλη τή Γαλλία κ' από εκεί σ' όλο τόν κόσμο. Η χαρτοπαζία κατήγησε μάλα ένα τέτοιο πάθος, ώστε να ύπαρχον άνθρωποι που δέν κάνουν άλλη δουλεία από τό πρωί ώς τήν άλλη μέρα παρά να παίζουν χαρτιά ώσπου ή κόπιας της εαυρητικής να τούς άναγκάσει να ζήσσουν άλλων άρδών όνο για να ξαναρχίσουν πάλι.
Τό πάθος του ποταού και του καπνού μπορεί να έξηγηθί από τούς έπείθμενος σάν μια βρόδία δηλητηρίασις που σιγά—σιγά κυριεύει τόν άνθρωπο και έναντίον της όποιας δέν μπορούν να άντι-

να πείσουν τούς χριστιανούς που δύνανται ότι, «αυτός που βοηθά τόν πτωχόν, έλευεί τόν Θεόν». Άλλ' ή φιλολογική αυτή ποίνα, δέν γεμίζει τό στομάχι των πεινασμένων, ούτε βέβαια, απομακρύνει τό φάσμα τών πεινας, έτω και για τή Μεγάλη αυτή Ημέρα, από τās χαϊμόσιτα τών δυστυχών. «Επειτα ή έλεημοσύνη δέν είναι χαρά, είναι συμπόνια, που πάντοτε προξενεί λίπην. Αιτίσος που έννοησεν τήν θείαν ήθικήν, δταν όμως πλησίσουν τόν «πληθισμόν» και όχι τούς φιλοσοφούντας, παρηγορούνται με τήν σκέψιν ότι ό κόσμος δια να διατηρη τήν ευρύθειαν του, πρέπει να είναι χωρισμένος εις πτωχούς και πλουσίους και ότι άκούσιος και ό Χριστός, εις τις ώρες της διδασχάς του, δέν έβουλεσε τό ζήτημα της άνοιας των τάξων, δια τού φραγγέλιου, με τό όποσον έμαστίγωσε τούς διαφθορείς του οίκου του πατρός του, αλλά με τήν παρηγο

ραία Κοινωνία, που εσώθησε ό Ιησούς μέσα εις τήν διαβασμένη από δικασούνην φαντασίαν του, κλεισμένη μέσα εις τό ίερών βιβλίον της ζωής του και άπετέλεσε παρελθόν. Τίποτε γύρω μας, δέν πεθαι ή δέν ύπόσχετα κάποια ό ή θεία αυτή Κοινωνία ό ή άρετή τήν σκόννη της λήθης, δια να γίνη άληθινά χειροπιαστή, μέσα εις τόν κόσμον των ταπεινών και καταφρονεμένων. «Όταν εις τόν άνθρωπον δέν είναι άρετικόν να βλέπη τήν δυστυχίαν του άλλων, άπορασίζε τόν πόλεμον, δια να αισθανθί τήν ήδονήν του άθροῦ θανάτου, που ίκανοποιεί τήν σαδιστικήν του διάθεσιν.
Πικρά και θλιβερά σκέψις που προκαλεί ή Γεννησις του Θεού τής άγάπης, που άπέτυχε εις τόν βασιλόν σκοπόν της θείας τας άποστολής, να συγκεντρώσθ όλόκληρον τό ποιόν των ανθρώπων κάτω από τήν θερμουργν όδη γίαν του, κάτω από τήν γλυκερίαν και φωτεινήν καθοδήγησιν της Μεγάλης άγάπης του. ΜΠ

Χριστούγεννα! λέξις πανέμορφη, με τή γλυκύτητα αρμονία, που τόσο εύχάριστα συγκινεί, και δέν είναι κάβη αρνηκαρία. Μέσα σου κρύβεται ή άπειρίστη Άγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο, που άποκαλύπτει από τό γεγονός της άποστολής του. Υπόσθη, για τή σωτηρία του ανθρώπου. Εκλεκτό έδαφος, στο τελευταίο, και άγαπητότερο πλαίσιο του.
Χριστούγεννα!!! που φέρνουν στό μάτια μας, τήν ύπεροχη άνωπρασασ τών γεγονότων της Εθελείμ. Η γέννησις ασ του Θείου βρρυφου; εστι ταπεινή φάνη, πηγή αιώνια, για ν' άνωλού» δυνατός, οι ταπεινοί και περιφρανημένοι, διδάγμα ύψητης, απου, διαίτητος, στας άλαζώνας και υπερηφάνειας, για τήν άρετή της ταπεινοφροσύνης. Και μέσα στην ταπεινή και άραπίτη εκφραση Θείας δυνάμεως, οι Άγγελοι που ψάλλουν τό «Δός εν Ύψιστοις Θεός και οι μάγοι που καταφθάνουν με τά δώρα τους για να προσκυνήσουν, ενώ άστρο λαμπρό τούς οδηγεί με μιά γλυκερά μαρμαρυγή. Και όλα αυτά κάθε χρόνο, και περισσότερο κοντά μας τά βλέπομε, κάθε χρόνο και περισσότερο, τά αίσθανώμασσε. Χριστούγεννα! γιορτή πανώρια, και άβραρτη που έρχεται και φέτο σε αντίθεση με τό δράμα της ανθρωπότητος, μιές ανθρωπότητος, που παραπαί, για τήν μαστιζείση άγνοια, και ή άπομακρυνσις εκείνους με τόν έρχομό του. Η νύχτα του Δεκέμβρη ήταν παγωμένη, μά ή γέννησις του Θεανθρώπου έρχυνοι με θεία φλόγα, που ζωογο

Χριστούγεννα! λέξις πανέμορφη, με τή γλυκύτητα αρμονία, που τόσο εύχάριστα συγκινεί, και δέν είναι κάβη αρνηκαρία. Μέσα σου κρύβεται ή άπειρίστη Άγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο, που άποκαλύπτει από τό γεγονός της άποστολής του. Υπόσθη, για τή σωτηρία του ανθρώπου. Εκλεκτό έδαφος, στο τελευταίο, και άγαπητότερο πλαίσιο του.
Χριστούγεννα!!! που φέρνουν στό μάτια μας, τήν ύπεροχη άνωπρασασ τών γεγονότων της Εθελείμ. Η γέννησις ασ του Θείου βρρυφου; εστι ταπεινή φάνη, πηγή αιώνια, για ν' άνωλού» δυνατός, οι ταπεινοί και περιφρανημένοι, διδάγμα ύψητης, απου, διαίτητος, στας άλαζώνας και υπερηφάνειας, για τήν άρετή της ταπεινοφροσύνης. Και μέσα στην ταπεινή και άραπίτη εκφραση Θείας δυνάμεως, οι Άγγελοι που ψάλλουν τό «Δός εν Ύψιστοις Θεός και οι μάγοι που καταφθάνουν με τά δώρα τους για να προσκυνήσουν, ενώ άστρο λαμπρό τούς οδηγεί με μιά γλυκερά μαρμαρυγή. Και όλα αυτά κάθε χρόνο, και περισσότερο κοντά μας τά βλέπομε, κάθε χρόνο και περισσότερο, τά αίσθανώμασσε. Χριστούγεννα! γιορτή πανώρια, και άβραρτη που έρχεται και φέτο σε αντίθεση με τό δράμα της ανθρωπότητος, μιές ανθρωπότητος, που παραπαί, για τήν μαστιζείση άγνοια, και ή άπομακρυνσις εκείνους με τόν έρχομό του. Η νύχτα του Δεκέμβρη ήταν παγωμένη, μά ή γέννησις του Θεανθρώπου έρχυνοι με θεία φλόγα, που ζωογο

Χριστούγεννα! λέξις πανέμορφη, με τή γλυκύτητα αρμονία, που τόσο εύχάριστα συγκινεί, και δέν είναι κάβη αρνηκαρία. Μέσα σου κρύβεται ή άπειρίστη Άγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο, που άποκαλύπτει από τό γεγονός της άποστολής του. Υπόσθη, για τή σωτηρία του ανθρώπου. Εκλεκτό έδαφος, στο τελευταίο, και άγαπητότερο πλαίσιο του.
Χριστούγεννα!!! που φέρνουν στό μάτια μας, τήν ύπεροχη άνωπρασασ τών γεγονότων της Εθελείμ. Η γέννησις ασ του Θείου βρρυφου; εστι ταπεινή φάνη, πηγή αιώνια, για ν' άνωλού» δυνατός, οι ταπεινοί και περιφρανημένοι, διδάγμα ύψητης, απου, διαίτητος, στας άλαζώνας και υπερηφάνειας, για τήν άρετή της ταπεινοφροσύνης. Και μέσα στην ταπεινή και άραπίτη εκφραση Θείας δυνάμεως, οι Άγγελοι που ψάλλουν τό «Δός εν Ύψιστοις Θεός και οι μάγοι που καταφθάνουν με τά δώρα τους για να προσκυνήσουν, ενώ άστρο λαμπρό τούς οδηγεί με μιά γλυκερά μαρμαρυγή. Και όλα αυτά κάθε χρόνο, και περισσότερο κοντά μας τά βλέπομε, κάθε χρόνο και περισσότερο, τά αίσθανώμασσε. Χριστούγεννα! γιορτή πανώρια, και άβραρτη που έρχεται και φέτο σε αντίθεση με τό δράμα της ανθρωπότητος, μιές ανθρωπότητος, που παραπαί, για τήν μαστιζείση άγνοια, και ή άπομακρυνσις εκείνους με τόν έρχομό του. Η νύχτα του Δεκέμβρη ήταν παγωμένη, μά ή γέννησις του Θεανθρώπου έρχυνοι με θεία φλόγα, που ζωογο

Χριστούγεννα! λέξις πανέμορφη, με τή γλυκύτητα αρμονία, που τόσο εύχάριστα συγκινεί, και δέν είναι κάβη αρνηκαρία. Μέσα σου κρύβεται ή άπειρίστη Άγάπη του Θεού για τόν άνθρωπο, που άποκαλύπτει από τό γεγονός της άποστολής του. Υπόσθη, για τή σωτηρία του ανθρώπου. Εκλεκτό έδαφος, στο τελευταίο, και άγαπητότερο πλαίσιο του.
Χριστούγεννα!!! που φέρνουν στό μάτια μας, τήν ύπεροχη άνωπρασασ τών γεγονότων της Εθελείμ. Η γέννησις ασ του Θείου βρρυφου; εστι ταπεινή φάνη, πηγή αιώνια, για ν' άνωλού» δυνατός, οι ταπεινοί και περιφρανημένοι, διδάγμα ύψητης, απου, διαίτητος, στας άλαζώνας και υπερηφάνειας, για τήν άρετή της ταπεινοφροσύνης. Και μέσα στην ταπεινή και άραπίτη εκφραση Θείας δυνάμεως, οι Άγγελοι που ψάλλουν τό «Δός εν Ύψιστοις Θεός και οι μάγοι που καταφθάνουν με τά δώρα τους για να προσκυνήσουν, ενώ άστρο λαμπρό τούς οδηγεί με μιά γλυκερά μαρμαρυγή. Και όλα αυτά κάθε χρόνο, και περισσότερο κοντά μας τά βλέπομε, κάθε χρόνο και περισσότερο, τά αίσθανώμασσε. Χριστούγεννα! γιορτή πανώρια, και άβραρτη που έρχεται και φέτο σε αντίθεση με τό δράμα της ανθρωπότητος, μιές ανθρωπότητος, που παραπαί, για τήν μαστιζείση άγνοια, και ή άπομακρυνσις εκείνους με τόν έρχομό του. Η νύχτα του Δεκέμβρη ήταν παγωμένη, μά ή γέννησις του Θεανθρώπου έρχυνοι με θεία φλόγα, που ζωογο